

Rúth Hálová

Na téhle fotce jsem já, byla pořizena v Českém Krumlově ve 30. letech.

Z celkového počtu devíti tisíc obyvatel představovali členové krumlovské židovské obce nepatrný zlomek, asi jen jedno procento. Většina z nich byli zaměstnanci továrny na papír ve Větřní, jejíž majitelé, rodina Spirů, byli také Židé. Rabína jsme neměli, jezdil k nám budějovický, ale měli jsme vlastního kantora, pana Karla Krebse. Byl to milý mladý muž, který nejspíš pocházel z Maďarska a velice se věnoval mládeži. Vyučoval nás náboženství, hrál s námi divadlo a podobně.

Stavba krumlovské synagogy byla financována rodinou Spirů a myslím, že to zdaleka nebyli špatní zaměstnavatelé. Kromě toho, že postavili synagogu, založili také krumlovský židovský hřbitov a křesťanský kostel ve Větřní. My bydleli v jednom nájemním domě patřícím do vlastnictví továrny. Dům byl rozdělen na pět bytů a pamatuji si, že jsme měli dokonce subvencovanou elektřinu. Platilo to pouze pro tu ze zásuvek, proto se u nás většinou svítilo stolními lampami a světla jsme zapínali velice zřídka.

Až teprve nyní, s odstupem si uvědomuji, jak těžké to pro babičku muselo být, aby z mamčinina skromného platu dokázala hospodařit v čtyřčlenné domácnosti. Já vlastně měla takové normální, šťastné dětství. Musím říci, že až do té doby, než Němci začali s těmi svými Turnvereiny a začali proti nám štvát, plynul náš život v nerušeném poklidu. V létě jsme chodili na plovárnu, v zimě jsme bruslili a sáňkovali.